RUNDSKRIV TIL ALLE PRESTER I DEN NORSKE STATSKIRKE.

Fra ministerpresident Vidkun Quisling, den tredobbelte meneder. Han har brutt eden som soldat, faneeden som offiser og som statsråd.

Det som står i () er påført av oss, ellers er det som står i skrivelsen ordrett etter x orriginalen, endel Quisling svada er dog ikke tatt med grunnet plassmangel. Han begynner brevet slydende:

Det er en folkenes forbandelse at små menn i store stillinger med manglende oversikt og uten historisk vidsyn (Quisling og hans N.S. følge) For innbilte vinningers skyld ödelegger det som er skapt av kloke og fedrelandssinnede menn i generasjoners arbeide og ikke kan se den varige og store skade som de således anretter.

Det har vært en ulykke for Norge og i særdeleshet for den norske kirke at det i spissen for denne i disse siste skjebnesvangre år har stått enkelte slike små menn, moderne farisæere og baglerbisper, (hvem er farisæere og baglerbisper av idag? jo Quisling og N.S.) som fra først til sist har optrått mere som verdslige partipolitikkere enn som sanne tjenere og som har trukket mange svake og uselvstendige sjeler med sig. Ved sitt (N.S.) underfundige politiske renkespill har de (N.S.) ikke bare beskjemmet kirkens og kristendommens sak, men også sterkt skadet det norske folks politiske og ökonomiske livsinteresser. I stedet for i kristendommens ånd å preke fred og forsoning, har de sett sin opgave i å skape uro og å vedlikeholde innbyrdes strid og nasjonal sönderrivelseog splittelse. En av dem, (ikke) Oslobispen Eivind Berggrav (men Quisling) må til og med bære hovedskylden for å ha ödelagt Norges frihet og selvstendighet og for å ha bragt uhyre materielle og moralske tap og lidelser over det norske folk.

Efter Reichskommissar Terbovens omtale på Akershus slott den 1. febr. sistleden, av biskop Berggravs (menneskvennlig) politiske handlinger, var herr Berggravs stilling som biskop blitt uholdbar. Det måtte også her Berggrav være klar over, så meget mere som han visste at man var bekjent med andre og grovere forhold enn den (menneskevennlige) politiske virksomhet, som Reichskommissar hadde avslört i sin tale.

Da herr Berggrav således følte jorden brenne under sig, (jorden brenner ikke under menn som biskop Berggrav) satte han alt inn på å trekke de andre biskoper med sig, for på den måten å dekke over sine egne handlinger. Den 24. febr. fikk han biskopene til i en skrivelse til Kirkedepartementet å nedlegge bestyrelsen av sine embeder. (for på den måte å åpenbare for folket hvad N.S. ville, våre biskoper lar sig ikke trekke med, men går der hvor retten er).

Det skritt som Rikets biskoper har tatt, er i flere henseender (ikke overilet, (ikke) lite gjennemtenkt og simpelt ansvarslöst i betraktning av de alvorlige ting det her gjelder. Og de grunner som anföres i biskopenes brev som påskudd for deres handlemåte, er for en vesentlig del ikke overensstemmende med de virkelige forhold, (så sier N.S.) hvad (nok) biskopene selv turde være vel bekjent med. De nærmere omstendigheter er följende:

Nidaros biskop, herr Stören, hadde i telegram til Kirkedepartementet lördag 22. febr. varslet at han dagen efter reiste til Oslo for å ha konferanse i departementet (men angående en helt annen sak). Kirkeministeren innrettet sig på å være tilstede i departementet hele mandag for at Nidaros biskop skulde få anledning til å få ham i tale. Ingen biskop kom (selvfölgelig, biskopen reiste jo mandag 23. febr. fra Trondheim og kunde ikke være fremme för om kvelden). Tirsdag formiddag gikk på samme måte. Endelig kl. 14, tirsdag, kom et bud med likelydende skrivelse fra 5 av biskopene hvor de meddeler at de nedlegger sine embeder. I en særskrivelse meddelte Oslo biskop at også de 2 biskoper som ikke var tilstede i Oslo har uttalt at de underskriver de andre biskopers skrivelse.

Altså har 5 av kirkens biskoper vært i Oslo uten så meget som å konferere med kirkeministeren fattet en beslutning som i verste fall kan legge en flere hundreårs kirketradisjon i grus. (ja hvis de bifaller N.S.) Tvertimot har Nidaros biskop som telegrafisk hadde bebudet en slik konferanse (i en annen anledning) antagelig blitt satt under press(vore biskoper lar sig ikke presse) av herr Berggrav og undlatt å gå til sin foresatte, kirkeministeren, (vore folkevalgte ministre er med vold og makt satt utenfor) slik som lovet og avtalt.

Om biskopene ikke hadde mot til å forhandle med kirkeministeren på de premisser deres skrivelse inneholder, skal jeg ikke uttale mig om.(men de viste med sin handling å være i besittelse av meget mot). Men i alle fall bör det norske folk ha kjenskap til at kirkens biskoper som representanter for kjærlighetens og fordragelighetens religion (ikke) har undlatt å gå forhandlingens vei med kirkedepartementet og i stedet valgt den brutale og direkte aksjons vei. (som N.S. har fremtvunget). (Hertil er desuten å si at biskopene både för og etter suspenderingen har vært villige å forhandle, men der gis nok intet kompromis i en slik sak.)

Derved har kirkens biskoper (på grunn av N.S.) satt sig selv utenfor sine tilsynsembeder i den norske kirke. Kirkedepartementet har derfor

dradd omsorg for at disse blir bestyrt, (av jesuitter og farisæere).

Biskopene uttaler at det er "skjedd et uhørt inngrep i kirkens og menighetens rett." (ja det vet vi vel alle).

Det förste inngrep, er at "statsmaktene har brutt kirkens orden og fratatt menigheten og dens prest höimessegudstjenesten". Biskopene sikter hermed til Kirkedepartementets anordning av höimessegudstjenesten i Nidaros domkirke 1. febr. som en festgudstjeneste v/(N.S.)soknepresten Blessing Dahle i anledning av (den politiske) statsakten samme dag. (hvorved Nidaros domen blev benyttet som politisk festsal). Anordningen av denne (politiske)gudstjeneste skjedde under utrykkelig henvisning til rundskrivelse til Rikets prosteskap og menighetsråd av 15. aug. 1928, hvor det bl. a. heter: Ved den ordinære gudstjeneste har vedkommende menighetsprest fra gammel tid vært ansett berettiget til å la en annen prest tale i sitt sted eller ved siden av sig. Det følger imidlertid av Kongens stilling som kirkeforvaltningens överste myndighet, jfr. Grundlovens pgrf. 16 at Kongen (i parantes bemerket blev denne myndighet i tiden 15. sept. 1940 til 31. jan. 1942 utövet av(N.S.)kirkeministeren,(som ikke er valgt av folket og derved ikke) både kan gi generelle regler derom og formentlig likeledes leilighetsvis i det enkelte tilfelle overdra utförelsen av gudstjenesten til en annen prest enn den ansatte, når særlige hensyn som f. eks. avholdelse av större stevner på vedkommende sted eller feiring av særlige nasjonalehöitidsdager og festdager taler derfor. (Nidaros domen skal og må ikke være en politisk festsal for N.S.). Når departementet i en rundskrivelse har kunngjort en (ny) lovfortolkning,(som passer N.S) så tilligger det hverken en domprost eller en biskop å underkjenne en sådan departementsavgjörelse. (under N.S. styre.).

Det annet angivelige inngrep i "kirkens og menighetens" rett, er ifölge biskopenes skrivelse at "Kirkedepartementet söker å ödelegge den gudstjeneste som dens prest hadde bekjent til om middagen." Likeså, sier biskopene, at de som kom til kirken "plutselig blir gått løs på av en stor politistyrke. De som söker Guds hus, blir jaget vekk av bevepnet statsmakt."

Det virkelige forhold er flg.: I stedet for å respektere departementets bestemmelse angående (nazi) höimessegudstjeneste i Nidaros domkirke söndag 1. febr. En (nazi) fest gudstjeneste, som var satt op av hensyn til den nasjonale (nazi) höitidsdag, og som selvsagt var åpen for alle som en (ekstra) ordinær gudstjeneste, har domprosten i Trondheim innrykke i Trondheim Menighetsblad at departementets bestemmelse er stridende mot "kirkelig tradisjon og praksis" og at biskopen har gitt sin tilslutning til denne opfatning. Dessuten kunngjör han at han tar ny höimessegudstjeneste i Domkirken kl. 14 samme dag, (uten å være) altså en oplagt politisk demonstrasjon. (som den foregående).

Ansvaret for denne episode som forekom utenfor Domkirken omkring denne gudstjeneste, hviler helt og holdent på (N.S. og ikke på domprosten). Det er av Trondheims politikammer optatt rapport såvel fra de politibetjenter som var stasjonert ved domkirken som fra endel kirkegjengere utpekt av domprosten. Samtliges vidneprov går ut på at politiets handlet rolig og sindig. Når biskopene i sin skrivelse uttaler at en stor politistyrke gikk løs på menigheten, så er det ikke overensstemmende med virkeligheten. (Lyver BISKOPENE eller mønederen Quisling?)

Det tredje angivelige "inngrep i kirkens og menighetens rett", bestod ifölge biskopenes skrivelse i at domprost Fjellbu blev meddelt avskjed fra sitt embede. Til dette er bare kort og godt å si, at domprosten hadde også för misbrukt sitt geistelige embede politisk (ved å holde den nuværende politik utenfor kirken). Hans avskjed ville ha funnet sted selv om denne siste opsetsighet mot kirkestyret ikke hadde forekommet. (og hvem får ikke sin avskjed av Quislingene?).

Som den som for tiden utöver den myndighet i kirkeforvaltningen som för tillå Kongen og Stortinget, vil jeg(mønederen)uttale at Grundlovens pgrfr. 3, 4 og 16 angående kirken, fremdeles står ved makt. Jeg går ut fra at Rikets prestesk ap og det norske kirkefolk (ikke) vil betenke sig på å følge biskopenes (lite) overilede og lite gjennemtenkte spring ut i (fra) mörket.(som nu hersker i Norge).

Tilslutt endel av de Quislingske fraser, såsom: Nasjonal samling er en politisk og ingen religiös bevegelse. (Hvorfor da blande sig op i kirkelige anliggender). Vi har også altid avvist å ville å slå politisk mynt på kirke og kristendom. (hvad lever dere av Quislinger?). Nasjonal Samling har på sitt program at "kristendommens grundverdier vernes". Til oppfyldelse av denne program og den regjeringsplikt må i förste rekke regnes å verne kristendommen og kirken mot de falske profeter som vil dra kirken bort fra den sanne vinkelret og omskape den til en tumleplass for verdslig sinnet ærgjerrighet, med nazistisk innstilling) som dekker seg med kristendommens kappe og bruker kirkens sak som et skjold for unasjonal politikk i den antikristelige kapitalismes og kommunismes (nasismes tjeneste). (Quisling slutter sitt rundskriv med disse tre ord):

Hellig nytte (han har bare byttet plass av ordene her).

Oslo, 26. februar 194[illegible] Vidkun Quisling.

blir sarskilt plågsomma på grund av det hårda nattlägret och träpallarna det enda man får attsittapå under dagen . Filtar och madrassar går från man till man utan att bli vädrade . I en lucka på väggen står en toalett-hink . Den töms högst en gång i dygnet och när två eller tre man sitter i en liten cell kan man föreställa sig vilken stank det kan bli på varma sommardagar . Straffen kan åchså ibland bestå i att man nekar fångarna att få tömma sine hinkar.

Många fångar har suttit över ett år i Möllergatan I9 ,andra transporteras vidare til Grini utanför Oslo, andra ,(t.eks.de som har fått straffarbete) flyttas til Akershus fästning för att sedan skickas til Tyskland. Det händer ochså , att folk blir skickade direkt från Möllergatan I9 till tyskt fängelse eller koncentrationsläger . De får då endast några timmars varsel och får inte ta farväl med sina kära,för att ingen ska få reda på när transporten ska gå.Till Akershus överförs ochå de dödsdömda de sista dagarna före exekutionen,som sker på fästningen eller på Hovedöya i hamnen utanför Oslo .

Fängelsreglementet är mycket strängt och i strid med all praxis på andra håll.Bara en liten del av fångarna får lov att läsa och röka , de övriga måste sitta overksamme hela dagen från klockan ringar sex-tredve till ljuset släcks kl.20.Fångar som sittar isolerade i vecker och månader har t.o.m. blivit nekade en bibel att läsa i .Fast det finns inredda verkstadsrum och arbetsretskap fanns i tillräklig mängd i fängelset förut , får ingen fångar sysselsätta sig med något. Overksamheten och ovissheten (ingen i Möllergatan I9 vet om han någon gång ska släppast eller om hans "sak" als kommer upp) ären del av gestapo-metoderna.

En tid fick fångarna tillåtelse att motta paker genom RÖDA KORSET, men plötsligt blev detta förbjudet.Orsaken uppges vara att de hade det "för gott" Ibland haf det varit tillåtet att skicka fångarna 1 kg. frukt i veckan Fångar,som varit länge i Möllergatan I9 blir kraftlösa och får ett osunt utseende.Man har många exxmpler på att unga män har kommit till sjukhus för tuberkulose efter en lång tid i detta fängelse, en namngiven ung man på 22 år bland andra. Fångarna får gå ut i rastgården 5-I0 minuter förmiddag och efter middag,men det ärvanligtvis en plåga,då de måste löpa gatlopp mellan de tyska vakterna,som antigen grälar för att fången inte springer fort nog eller för att han inte hälsar väckert nog.

Besök tillåtes " normalt " var tredje eller fjärde vecka,I0 minuter varje gång. Men plötsligen kan varje besök förbjudas utan orsak. En del fångar blir inspärrade i cellen i månader utan att få besök,utan att komma i förhör och utan att veta varför de arresterast.

Inga fånge får tala till en tysk utan först ha blivit tilltalad,Fången måste stå i stram giv-akt under samtalet och iaktta alla militära former för en underordnat,om tysken inte skal bli vred.

De som är inspärrade i Möllergatan I9 är prisgivna åt det absoluta godtycket.En dag är alt lungt,livet går sin ensformiga lunk, en annan dag är HELVETE löst.Vrål och rop ekar i korridorane, järnbeslagna hälar smattrar mot betongen,slag och skrik skär genom fångernas tunnslitna nerver. Envar sitter med ett stilla hopp:måtte inte min dör öppnast.:Det fins inget skydde ingen regel att hålla sig till , det som är tillåtet ena dagen är förbjudet och straffast den nästa .

Klockan 20 släcks alla ljus och allt ska vara stilla,Det är många som inte får sova,fångar skriker i mardrömmar efter sina :förhör ; ,dörrarna öppnast och nya fångar släpast in.När varje annat ljud har dött bort,hörs det taktfasta klirr från nattvakten i bottenvåningen.

En tid satt kvinnor och män i sama fängelse i Möllergatan I9, med enligt manliga vaktare . För de flesta kvinnor var det en förfärlig påkaning ,och vakterna gick ogenerad omkring och kikade in i cellerna genom "spionhålet" när de kvinnliga fångarna lade seg eller steg upp.

FORTSETTER

.....

.....

Vi fortsetter idag artikkelen fra det svenske blad TROTS ALT

NORSKA PATRIOTER I FÄNGELSE

(Förordet) Det er Norges lävande eller döda natinalhjältar vi här står ansikte mot ansikte med. De " förbrytelser" som dessa och andra normän har kastats i fangelse för och misshandlas för, är handlingar som de bästa, modigaste och mest äreckära svenskar rent spontant och med glädje skulle göra sig" skyldig a " till om Sverige drabbadestav samma olycksödet som Norge.
Om vi ger Sveriges folk del i vad som hender i Norges fängelser, kan vi säkert i någon mån hjälpa vårt broderfolk. Det gjör endå någön nytta att inför världen avslöja omänskligheten. Det är det första och elementäfa Därför är det en plikt för os svenskar att sprida sanningen om Quislings Norge. Det är också nödvändigt, om vi vill att vårt land efter denne mörka tid ska kunna stå med bibehölden heder inför efter världen ochom vi sedan ska kunna se våra norska bröder i ögonen. Det är slutligen en viktig del av vår egen frihetsberedskap, att vi klrgör för oss vad nazistisk ockupatio innebär TROTS ALLT!

N O R S K A P A T R I O T E R I F Ä N G E L S E.

Fangelser och fängelseförhållanden
Antalet politiska fångar i Norge har sista tiden stigit med många hundre, och man kan nu beräkna det samlade antalet till 4000, exakta siffror vet bare myndigheterne själva. Det byggs nya fängelser och de gamla vidgar för att skaffa blats för ennu flere. Många hundre fångar har skickats till Tyskland. Endast i några få fall har domarne offentliggjorts, ett stort antal fångar blir bara sittande i måneder och år, utan att deras sak någonsinn kommer före.
Tyskarna sänder sina fångar till gestapofängelserna och de tyska koncentrasjonslägren. Gestapos huvudfängelse är Möllergatan 19 i Oslo, och det största koncentrasjonslägret ligger på Grini i Bærum. Victoria Terrasse, där det norska utrikesdepartementet tidligare hade sine lokaler, är gestapos huvudkontor, och här äger de flesta förhör rum, N:S.-polisen, det s.k. Statspolitiet, använder Oslos nya kretsfängelse i Åkebergveien för sina fångar, eller sänder dem til det nyupprättade koncentrasjonslägret på Breitvedt, alldeles utanför Oslo. N:S- polisen får endast behandla mindre farliga mål, mera "alvarliga" går altid ned til gestapo.
Jag har lyckats komma i kontakt med en del människor, som på olika sätt har eller har haft med dessa fängelser at göra. Särskilt gäller det tre personer i ledande ställning. Deras namn är kända även utanför Norge. Det skulle emellertid vara mycket farligt att namnge dem.
Här följer nu en beskrivning av fängelseförhållanden efter redegörelse från sex personer, som längere eller kortare tid suttit fängslade, en av dem över et år, och vilka obroende av varandra lämnat uppgifterna, som sedan ytterligare kontrolerats. Av hänsyn til folk, som har sina anhöriga i fängelse, kan inte preciseras vad var och en av de sex berättad och somhär följer sammanfattad.
MÖLLERGATAN 19 i Oslo är et mycket gammalt fangelse. De sanitära förhollandena är urusla och hela huset vrimlar av kackerlacker. Fångantalet är de dubbla mot det antal fängelset var byggt för. En del fångar sitter strängt isolerade i ensamcell, men de flesta två eller tre i små enmansceller. När britsen är nerfälld för natten och halmmadrasserna utplacerad på golvet, er varje fotsbredd govlyta utnyttjad. Ventilasjonen och uppvärmningen är gammalmodig och dårlig. På sommaren blir det därför olidligt varmt och kvavt, på vinteren dragigt och kalt. Trots kylan blir fångarna ofta nekade tillräckligt med kläder, ochfår lätt reumatiska åkommer, som